

התרופה הטובה ביותר לגוף
היא שלושה פנימית

גיליון מס. 2681 * כ"ח באב תשפ"א * 6 באוגוסט 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

• רוני דניאל ז"ל

רבות נאמר ונכתב מיד אחרי מותו של רוני דניאל, הכתב והפרשן הצבאי של ערוץ 12, ואין לי כוונה למחזר את מה שנכתב על ידי אחרים. מבחינתי רוני דניאל היה קיבוצניק נאמן. אמנם עברו כבר שנים מאז עזב את מעוז חיים, הוא עזב את הקיבוץ, והקיבוץ לא עזב אותו. ולמרות שהמקצוע המוצהר שלו היה כתב צבאי, הוא לא הפסיד אף הזדמנות להילחם על זכות הקיום, ואפילו חובת הקיום של החקלאות בישראל.

אני זוכרת כתבה, שבה התהלכו זה לצד זה רוני דניאל ונחמיה שטרסלר, "המומחה לכלכלה", ורוני דניאל ניסה לשכנע אותו שייבוא תוצרת חקלאית מחו"ל, הוא צעד שפוגע לא רק באתוס של המדינה שלנו, אלא אפילו בבטחון שלנו.

לא נראה היה לי ששטרסלר השתכנע, אבל הלהט של רוני, כמו הלהט שלו בנושאים רבים שהוא דיבר עליהם (ראה אלאור עזריה), היה מכוון לנושא הנכון ולמקום הנכון. הכתבה שודרה לפני כמה שנים, אבל היא כל כך אקטואלית גם היום.

עם היוודע דבר מותו, כתבה חדווה שלנו פוסט בפייסבוק. חדווה ורוני עבדו יחד במערכת החדשות של ערוץ 12, משרד ליד משרד. רוני, שהיה אוהב כדורסל ואוהד שרוף של הפועל תל-אביב, מצא עוד נושא לשיחה עם חדווה (האישה של המאמן...). ברשותה של חדווה אני מביאה את הפוסט כפי שנכתב, רק חתכתי את הווטסאפים שהוחלפו ביניהם תוך כדי משחקים ומיד אחריהם.

רוני יקר ואהוב, לא קולטת שלא יהיו לנו עוד את שיחות המסדרון המיוחדות שלנו. כל פגישה בינינו, תמיד שאלת, תמיד התעניינת. רוב הזמן היינו מדברים, כמובן, על כדורסל ועל מה שעשו "הפועל". היית מספר לי שאתה מקליט את כל המשחקים של "הפועל", ואחרי ש"הפועל" היו מנצחים, אתה צופה במשחק בשידורים חוזרים בלופ, בעיקר אחרי הניצחונות בדרכי. היית אומר לי כל הזמן, שאני אמסור לדני כמה שאתה אוהב אותו ולא משנה איזו קבוצה הוא יאמן, אתה תמיד תאהוד את הקבוצה של דני, אלא אם כן, זה יהיה נגד הפועל, ואז יהיה לך יותר קשה. עד שדני עבר להפועל תל אביב, וכל כך שמחת שהפעם שנינו באותו הצד, וכבר אין יותר בעיה.

אחרי ניצחונות גדולים, היית שולח לי הודעות של התרגשות והשתתפות בשמחה שלנו, ואחרי הפסדים, היית בא ומחבק חיבוק אבהי ואומר לי תמיד שאתה לא מודאג ושיהיה בסדר.

והיו גם שיחות על הקיבוץ, ששנינו גדלנו במסגרת הזאת ועל עמק בית שאן, שאתה באת ממנו, ועל הגליל העליון שממנו אני באתי. ושיתפת אותי בחוויות שלך מהעבודה בגד"ש, כמו כל בן משק טיפוס. לא מאמינה שהשיחות האלה נגמרו ולא יהיו עוד. אזכור אותך לעד. כבר מתגעגעת.

• תקשורת פנים בכפר הנשיא

בפגישה שהתקיימה ב"מפגש" לפני כמה שבועות, התברר שיש חברים אשר אינם מקבלים את הפרוטוקולים של וועד ההנהלה.

אני שמחה שיוסי לקח את הנושא לידיים והתחיל לטפל בתיקון המצב. גל פרסם הודעה ב"מקומי" ובה בקשה מכל מי שאינו מקבל את הפרוטוקולים לשלוח מייל לארי.

הכתובת שלה Doar@kh-accounts.org.il

כמה הערות שיש לי בנדון:

1. הפרוטוקולים של הנהלת האגש"ח מיועדים לחברים, כולל עצמאות כלכלית.
2. הפרוטוקולים של הוועד המקומי מיועדים לכל תושבי כפר הנשיא.
3. הפרוטוקולים מופצים במייל (חוץ מקבוצה קטנה של חברים ותיקים שנזקקים לקריאה בדפוס, והם מקבלים את הפרוטוקולים מודפסים בתיבות הדואר שלהם).
4. מי שמרכזת את כתובות המייל היא ארי שטיינר, אבל האחריות לוודא שאתם מקבלים את הדוחות, היא, על כן, עליכם.
5. הבעיה היא, שאם אינך מקבל את המייל, אתה לא יודע, שבכלל יצא מייל כזה, ושלא קבלת אותו. לכן, אני מציעה, ש...בכל פעם שיוצא פרוטוקול ישיבה של וועד ההנהלה ושל הנהלת הוועד המקומי, תתפרסם על כך הודעה ב"מקומי" וכך ידע מי שלא קיבל שעליו לפנות אל ארי.
6. לדעתי, כל הפרוטוקולים של הוועדות שאינן וועד ההנהלה (תרבות, חינוך, ספורט וכו') צריכים להיות מופצים בתפוצה של הוועד המקומי, כדי להבטיח שכל תושבי כפר הנשיא יקבלו אותם.

הפגישה הבאה עם ההנהלה תתקיים ביום רביעי 1.9.21 בשעה 18.30 במועדון (לב הקיבוץ).

• שיעור חשוב:

קואליציה בת 61 חברי כנסת, רוב של 1, לא פשוט בכלל. קואליציה שבה ליכודניקים לשעבר, הציגות הדתית, מרץ, עבודה וערבים, וראש ממשלה ממפלגה עם 6 מנדטים. ממש לא פשוט.

אבל נראה שכבר ניתן ללמוד שיעור מאד חשוב מהממשלה הזאת. ההבנה שאף אחד אינו יכול לקבל את מלוא רצונותיו, ולשמור את העוגה שלמה. אינני יודעת אם השיעור החשוב הוא אמנות הפשרה, או התובנה שאמרו חז"ל "תפשת מרובה – לא תפשת", ובמילים מודרניות יותר: "אם לא נהיה תלויים זה בזה – נהיה תלויים זה על יד זה".

• דובי מרגלית ז"ל

הלך לעולמו בכפר בלום דובי מרגלית, בן הקיבוץ וחבר הקיבוץ. חברים לא מעטים בכפר הנשיא זוכרים אותו בתור הבן הקטן של מוגי וסוניה מרגוליס מכפר בלום, שהיו שליחים בתנועת הבונים באנגליה. דובי עצמו, היה בבגרותו שליח לתנועת הבונים דרור בבריטניה. לכל האירועים של בוגרי התנועה הוא היה מגיע, והיה קשור אל מסורת התנועה.

אני זוכרת אותו בעיקר כמורה לפילוסופיה ב"עמק החולה", וממפגשים רבים בכפר בלום.

יהא זכרו ברוך.

שבת שלום

תמר וולפין

102 שנה להולדת פרימו לוי

1. השבוע לפני 102 שנה נולד באיטליה הכימאי היהודי שהפך להיות לאחר המלחמה לסופר והמשורר הנהדר פרימו לוי.
2. פרימו לוי כמו פול צלאן כמו גם חברים אחרים כז'אן אמרי שהתגייסו למשימה האנושית תרבותית הנאצלת שלהם, למעשה מתו במחנות אבל החליטו ליטול על עצמם משימה של כבוד להמשיך ולחיות כדי להנחיל את התרבות האנושית לדורות שיגדלו בעתיד שלאחריי המלחמה הנוראה היא.
3. נדמה לי שאפשר לומר שכל החבורה הזאת עמדה במשימתה בכבוד מעורר יראה גדולה בפני תעצומות הנפש של אנשים שכבר מתו אי שם במחנות והמשיכו בעקשנות להיאחז בחיים בייאוש, ולו רק כדי להעביר הלאה את הבשורה שבמקום שאין אנשים כדאי להשתדל להיות איש. לאחר שתמה המלאכה ומפעל חייהם הושלם הפנו את גבם לאנושות המתנכרת וקפצו אל מותם.
4. כשאני חושב על זה, עד כמה קשה היה להם להמשיך ולחיות בלי לוותר לרגע על הרצון הדוחק לשוב ולמות עד שמשימתם תושלם, אני נעשה עצוב. בעיקר כאשר אני מבין שהמורשת שהותיר אחריו הכימאי האיטלקי וסופר הצער והכאב פרימו לוי, כמעט ואיננה אומרת דבר היום לרוב בני החברה שבה אני חי. זאת החברה הישראלית שבזה כל כך לזולת האחר והשונה. כל כך בזה עד שכמעט ואפשר לומר שהיום היא כבר מתעבת גם את ההומניסט חובב האדם הזה פרימו לוי שכתב בדם ליבו על הזולת כיעד חברתי נשאף.
5. "דווקא משום שהמחנה הוא מכונה משומנת היטב, שתכליתה להפוך אותנו לבהמות, אסור לנו להפוך לבהמות. גם במקום הזה אפשר להישאר בחיים, ולכן צריך לרצות להישאר בחיים; כדי לספר לאחרים, כדי להעיד. וכדי לחיות חייבים להציל לפחות את השלד, לשמור על צלם אנוש. ודאי אנחנו עבדים, חסרי זכויות, ניתן להעליבנו ולהשפילנו, נידונים למוות בטוח. אבל דבר אחד בלבד נותר לנו לעשות ואנו חייבים בכל כוחנו לנסות לעשותו, משום שזה הדבר היחיד והאחרון שנשאר לנו: אנו יכולים שלא להסכים למעשיהם. ולכן, ללא צל של ספק, הננו מצווים לשטוף את הפנים, בלי סבון, במים המטונפים, ולהתנגב במעיל. חייבים למשוך משחה שחורה על הנעליים, לא משום שכך קובע התקנון, אלא כדי לשמור על כבודנו ועל הניקיון. חייבים ללכת בקומה זקופה, באון, לא כדי להישמע לכללי המשמעת הפרוסית, אלא כדי להישאר בחיים, שלא להתחיל למות." (פרימו לוי מסביר מה נמצא מאחורי רצונו להישאר אדם)

6. לפעמים ככה לפני השינה אני מסניף את פוגת מוות של פול צלאן ונדחף לאנסלם קיפר לחלב השחור של השחר שלו, שהוא בעצם שלי יותר משלו, ואנסלם קיפר לא אומר דבר על ההתערבות הגסה שלי בתוך העבודה שלו, רק מוצץ מקטרתו בכל פה ואומר לי בבת צחוק עייפה: ברצות אלוהים אפילו מטאטא יורה.

7. בציור: התערבות שלי בעבודה של אנסלם קיפר

על הקשר בין חלום, לחם ומלחמה על הקיום האנושי

1. וַיְהִי כִּאֲשֶׁר בָּא יוֹסֵף אֶל אָחִיו; וַיִּפְשְׁטוּ אֶת יוֹסֵף אֶת כְּתָנָתוֹ, אֶת כְּתָנֶת הַפָּסִים אֲשֶׁר עָלָיו. וַיִּקְחֵהוּ וַיִּשְׁלְכֵהוּ אֶתוֹ הַבֶּרֶה; וַהֲבֹר רַק אֵין בּוֹ מִים. וַיִּשְׁבּוּ לֶאֱכֹל לֶחֶם...

2. הרבה לפני שצ'כוב דיבר על "אקדח שתלוי על הקיר במערכה הראשונה יירה בשלישית" כבר כתבו על זה בתנ"ך.

3. אבל בתנ"ך במקום אקדח היה זה הלחם שירה במערכה השלישית. לחם הקיום האנושי. הלחם של האחים אשר ישבו לאכול אותו על פי הבור אליו הושלך יוסף, לחם ששב אליהם בעתיד קשה ומר כלענה בארץ מצרים.

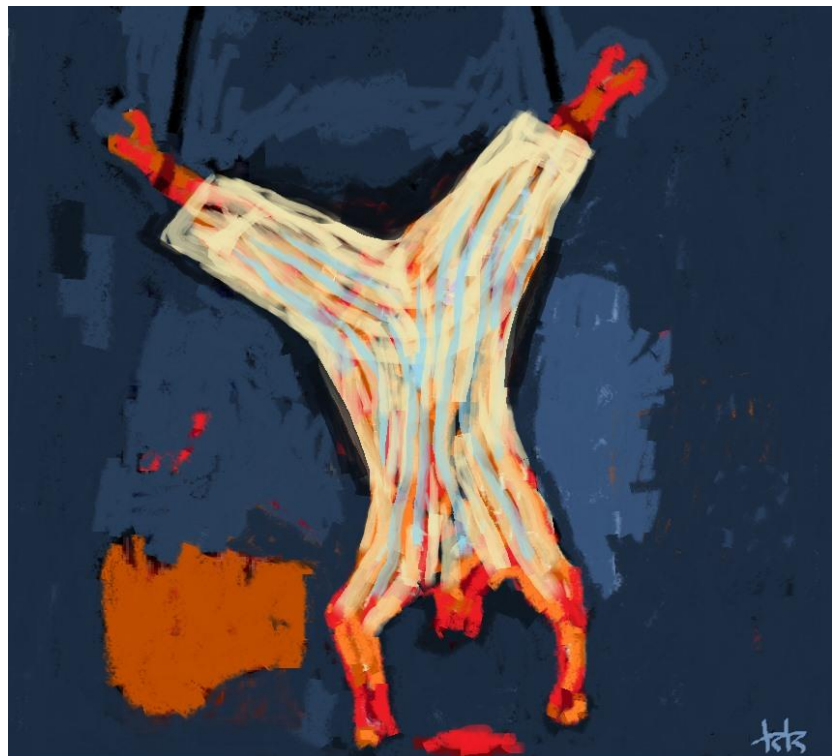
4. החלום והלחם

וַיִּפְשִׁטוּ אֶת יוֹסֵף אֶת כְּתָנָתוֹ, אֶת כְּתָנֶת הַפָּסִים אֲשֶׁר עָלָיו.
וַיִּקְחֵהוּ וַיִּשְׁלְכֵהוּ אֶתוֹ הַבֶּרֶה; וְהַבּוֹר רֶק אֵין בּוֹ מַיִם.
וַיֵּשְׁבוּ לְאַכֹּל לֶחֶם...

אחר כך הישמעאלים בארחת גמלים
ויוסף ילד קטן ובוידד וערם מפתנת הפסים הטבולה בדם.
ואחר כך שנות העבדות במצרים ואשת פוטיפר.
ושוב הבור. וכל השנים האלה יוסף זוכר רק דבר אחד-
אין בבור ההוא בעמק דותן ילד קטן ומפחד בבור
ריק ממים שואל נפשו למות מקאב ובושה ואחיו
בתרועות צחוק של אנשים חסונים שהשתחררו
מהמתח ומהמועקה יושבים על שפת הבור ואוכלים לחם.

ועכשו הם לפניו במצרים, הוא משנה למלך מצרים
והם חבירת נידים שבאו מארצם הנדחת לשבר בר.
והם נצבים לפניו בברכים פקות אחוזים חיל ורעדה
ובנימין הקטן עמם. ויוסף נשבר ובוכה שם, ואז הוא
נזכר בריח טעם הלחם המר ההוא שם בעמק דותן,
עמק תבואות וכרם זיתים, והוא מתעשת רוחץ את פניו,
ואמר בקול מתקשה והולך שימו לחם.

5. יוסף וכתונת הפסים...

30.7 אתי אדלשטיין

מרב בולדווין

31.7 אודי וגנר

שי יצחקי

שמרית מון

צח שמואלי

2.8 דרור ארצי

3.8 דליה וגנר

מיכל דדוש

יהונתן יודאיקין

טבע שפיר

4.8 ארניו (בועז) נאי

רז תובל

5.8 ציונה מזרחי

הופ ינטיס

6.8 דייב דבולט

יוחאי וולפין

7.8 פטרה כץ

ניר אשחר

ליבי וגנר

8.8 עלמא אזרן

9.8 שלומי מור

נויה יודאיקין

מאיה הלפר

בארי דנטה

10.8 קרול שרק

נחמן כץ

שחק מלינה

11.8 אריאל וולפסון

12.8 קולין פרימוסט

אלון מדר סגל

להיות יהודי וישראלי במאה ה-21

מאת: אריה וולפין

עוד בשנות החמישים של המאה האחרונה, בהיותי חניך במכון למדריכי חו"ל בירושלים, השתתפתי באירוע של תנועת האחות שלנו בעת ההיא, "התנועה המאוחדת", יחד עם חברים אחרים של הקבוצה שלנו מ"הבונים" בריטניה. המארחים, צברים-יילידי הארץ, כינו אותנו בקול רם "גולייצים". העברית העילגת, מעורבת באנגלית שדברנו בינינו, חשפה אותנו כיהודים מהגולה, מה שנחשב אז כמעמד נחות, ולא היינו מודעים למשמעות!

זמן קצר לאחר עלייתי ארצה, לפני כ-60 שנה, בקשו ממני להתראיין לעיתון יוקרתי ורב מכר בבריטניה, שביקר בכפר הנשיא באותה עת. התלהבות הנעורים שלי הביאה אותי להשיב לו בחיוב. "מדוע עברת לחיות בישראל?" שאל, ובתמימות חשפתי אותו להרצאה על ציונות. כל מה ששטפו לנו את המוח בתנועה יצא לי בראיון, שנמשך שעה. כעבור שבוע ימים קיבלתי את העיתון עם המאמר על כפר הנשיא, בו איתרתי את תרומתי במונחים מאוד צנועים – שורה אחת בלבד, בה היה כתוב ש"אריה וולפין בא לישראל כדי להיות נורמלי". לקח זמן עד שקלטתי את המשמעות של בידוד הציטטה הזאת מהראיון שנמשך שעה שלמה.

בדיעבד, יש קשר בין שני האירועים האלה, ה-די.אן.איי הציוני אשר יצר את הצבר המיתולוגי, שיצר את החלוץ, הפלמ"ח, ההגנה ועוד סמלים של הציונות והישוב בארץ ישראל, טרם הקמת המדינה. הצבר היה הניגוד של היהודי מהגולה. הוא סמל את "הסופרמן" העברי העתיק, ושימש כתשובה למנטליות של הגטו: בן אדם חדש ונורמלי. אין פלא, איפוא, שהצברים התייחסו ליהודי הגולה כאילו שהלכו לתאי הגזים כצאן לטבח בשואה. הצבר נהיה מיתוס שהציונות יצרה, במיוחד הזרם הסוציאליסטי בה. הוא ראה את עצמו יותר עברי הקשור לארץ העתיקה, מאשר יהודי, מושג שהתגבש במשך 2000 שנות גלות, תקופה שהצבר העדיף לדלג עליה. הזהות שלו חיברה אותו ישירות לתנ"ך, תוך כדי הזדהות עם גיבוריו, וחיבור למקומות מוכרים המוזכרים בו, שההגעה הפיזית אליהם היא בהישג יד. ההתייחסות לדמות הצבר חיובית, שרתה את המטרה הציונית, ואילו דמות היהודי בגולה נחשבה כשלילית. באשר לידיד, שפת הגטו, היחס אליה היה בהתאם.

תנועת הנוער שלנו, "הבונים", אימצה את דמות הצבר כחלק מדמות החלוץ הדומיננטי שהוא הקרין. הדמות הפכה להיות בולטת יותר כאשר הביקורים בישראל היו תדירים יותר במסגרת תכניות שנתיות ומחנות קיץ, בהם חניכים נחשפו לתרבות הצברית, שראו כדגם לשאיפת התנועה. הדבר קיבל יתר חיזוק עם הגעתן של המשלחות השנתיות של מדריכים צברים מתנועת האחות שלנו, התנועה המאוחדת, שהגיעו כדי להזריק תרבות צברית למחנות הקיץ של התנועה. אין פלא איפוא שהתופעה של חברים שהשתתפו בפעולות של התנועה, כשהיו מקושטים בכאפיות, לבושים בטלדרסים וכובעי גרב, נוסח הפלמ"ח, הפכה להיות שגרה.

בחמישים השנים האחרונות, האוכלוסייה היהודית של ישראל גדלה פי עשרה. מחברה כמעט חד תרבותית בשנות ה-50, לרב תרבותית היום, בעקבות גלי העליה ההמוניים מאזורים שונים בעולם. יהודים הגיעו מצפון אפריקה, המזרח התיכון, אתיופיה ורוסיה, ולא לדבר על אחרים שהגיעו ממדינות אירופה, דרום אפריקה, צפון ודרום אמריקה. נוצרה ערבוביה תרבותית, מצב הפוך מהתפיסה של בן גוריון, שדגל ב"כור היתוך", בו לכולם שמות עבריים, ורק ידברו עברית, כדי להיות ישראלים אמיתיים בדמות הצבר, שבחברה האידיאולוגית בעת ההיא, כולם צייתו לכך. במקביל, בעידן הגלובליזציה, המעמד של ישראל בעולם היהודי

השתנה, והגיע לשיא בעשור הראשון של המאה ה-21. ישראל איננה עוד רק ארץ התנ"ך. היא הפכה להיות מדינה מערבית בעלת מעמד מתקדם ואחת המובילות בהי-טק בעולם, עם הדגש על היחיד. היא החליפה את ארה"ב כמדינה עם הקהילה היהודית הגדולה ביותר בעולם. בכך, ישראל נחשבת היום כמרכז העולם היהודי אשר מקרינה תרבות יהודית וישראלית מודרנית.

יהודים בעולם כולו, יכולים לחיות בתפוצות כאזרחי המדינות בהן הם גרים, במקביל להיותם קשורים לישראל כמדינת הלאום שלהם, בדומה למהגרים ממדינות שונות בארה"ב, כגון אירים ואיטלקים. את המצב הזה מטפחים באמצעים שונים, כגון ביקורים תכופים במדינה, תרומות כספיות למטרות שונות, מגוון תכניות נוער, לימודים באוניברסיטה בארץ, שרות בצה"ל, וכן, עליה. ישראל גם משחקת תפקיד מאוד חשוב בשמירת הזהות היהודית בקרב יהודים חילוניים, מלווה בחיזוק תחושת הביטחון בעולם אנטישמי יותר, והמודעות בתפוצות שישראל קיימת בעת הצורך. כל זה מבטא את השנוי בדמות השלילית של היהודי הגולתי. עם הלגיטימיות של יורדים ישראלים אשר גרים בחו"ל, הצבר המיתולוגי לשעבר עתה נהיה יהודי גלובלי, יליד הארץ.

מועצת התרבות

ועדת תרבות רוצה להודות לרחל גינת על ניהול וארגון ארכיון הקיבוץ ולאוצרות הבלתי נדלים הקיימים בו..

לעזרה, התמיכה, הנגשת התמונות והעברת המידע שהוצגו בחג המשק ה-73 אותו חגגנו בשבוע שעבר.

**מזל טוב
לנטע ונתן גדייה
להולדת הבן הבכור
רוב נחת לכל המשפחה המורחבת**

מוסיקה

על

פני

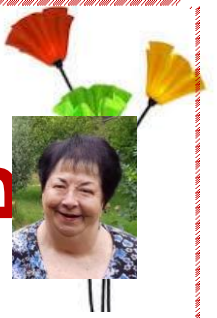
המים

MIDSUMMER EVENING CONCERT

**הקונצרט השנתי של תזמורת ראש פינה
וסביבותיה (בהרכב מצומצם)**

יתקיים ביום ב', 9/8 בשעה 18:00

בברכה בכפר הנשיא בואו ותיהנו

משולחן העורכת / שושנה שרקי

אחד \ שושנה שרקי

אני מאוד אוהבת את ערבי הקיץ הנעימים שלנו.

לשבת על המרפסת להביט בשמיים הבהירים, אחרי שצללה השמש אי שם אל הים הגדול. ולנשום.

כל הקיץ לא נתנו לי היתושים לשבת בשקט על המרפסת. המון יתושים.

בהליכה שקטה במדרכות היו ימים עם המון זבובים שבאו מולי התנגשו לי בפנים. לא נתנו מנוח.

מעלות החום החלו לרדת, נעים היה ללכת לישון ללא רעש המאווררים והמזגן עד שפתאום חלף משב קל ליד אוזני, וזמזום מעצבן. שהטריד את מנוחתי.

ומגרד בכף היד ומגרד בכף הרגל ולא יכולתי לישון. רק יתוש אחד. יתוש אחד קטן וכל כך לא משמעותי, לכד את תשומת לבי המלאה והפריע את מנוחתי למשך לילה שלם.

לפני שבוע צפיתי בסרט מופלא על אהבה. בזווית עייני נראה משהו חולף במהירות על פני השטיח אצלי בסלון. מה זה היה? אולי עכבר? אצלי בבית? "תרגיעי אמרתי לעצמי. יש לך מלכודות דבק בבית שקנית לפני שבועיים, אם יש עכבר, נוכל לראות אותו מחר שרוע על המדבקה".

"ומה אעשה איתו? (מחשבה שניה) לא. לא מסוגלת לטפל בדבר הזה.

אחרי יום של מחשבות ובחינת המצב הלא ידוע. בני הביא לי מלכודת עכברים אמיתית עם ייעוד, היתה תלויה בו כבר חתיכת במבה. כעבור שעותיים, עברתי לבדוק שם במקלחת, העכבר היה כבר בפנים, מתרוצץ מציץ. הרגעתי אותו במילים בטון נעים, ניסיתי, ולקחתי אותו לטיול בקלנועית שלי, עד לגדר המערכת שם שיחררתי אותו לטבע, למקום אליו הוא שייך.

עכבר אחד תפס את תשומת לבי ליומיים תמימים.

אתמול בשעת צהריים זבוב אחד חוצפן, התחיל להטרידני, רגע הוא נח על אפי, הוא עבר אל העין, על כף היד.... זבוב אחד. הבוקר התברר שהוא עדיין כאן, משום מקום הגיע שוב אליי לכורסה. זבוב אחד בלבד, שמשגע אותי.

ועלו בראשי מחשבות. על החיים. לא צריך הרבה כדי לערער אותנו בני האדם, המותרים מן הבהמה. השולטים בכל הארץ ובשמיים גם.

כל אדם מספיק לו, יתוש אחד, זבוב אחד, עכבר אחד, מחלה אחת, שיוציאו אותו מכליו.

ועכשיו מסתובב לו בכל העולם. בכל מקום ופינה בו נמצא אדם. מסתובב לו וירוס אחד. זו כבר השנה השנייה שהוא משגע את כולנו.

הדיר שינה מצבא ענק של רופאים ואחיות, שעבדו קשה להציל חיים מהנזקים שגרם. גלריה שלימה של מדענים בכל פינה בעולם ניסו בכל דרך להרחיק אותו מעלינו, לצמיתות.

מדענים הוציאו לעולם חיסונים מתאימים שימנעו התפשטות ויגנו עלינו בני האדם. רק וירוס אחד. משנה סדרי עולם. הטריד ועדיין מטריד את מנוחת כולנו.

בעשר מכות מצריים, היו המון כינים והמון צפרדעים והרבה ודם... ידו היה לכולם מי גרם לכל המהומה והמבוכה הזאת. וזה נגמר.

למה אלוהים לא יכול גם היום, להחליט להתערב ולחסל את המגפה בעולם? כי עוד לא נפלו מספיק חללים? כי עדיין בני האדם בכל העולם, עושים את הרע בעניו?

שינסה אותנו. שיגיד משהו. שיגיד מה הוא בדיוק רוצה. מאיתנו העם הנבחר, וגם משאר הגויים שכנראה גם הם כבר לא ממש חשובים בעיניו. בטוח שנמצא גם היום כמה צדיקים שלא מגיע להם לחלות, או למות.

זה עונש שלא כתוב בתורה. והתפילות של האברכים כנראה כבר לא כל כך מתקבלות שם למעלה.

הלו? אפשר אולי לקבל תשובה? ממישהו? ממשהו?

ובבקשה אלוהים לפחות תעשה שיפסיקו כבר לדבר על זה כל כך הרבה בתקשורת. הם משגעים אותי.

יתוש, עכבר, זבוב, וירוס, גרעין... העולם יכול היה להיות כל כך אחר.

